

Düğün

– Karsî · 14 Mart 2016

Hatırlar mısın bilmem ama ben hiç unutmadım.Hani seninle tanışmak isteyip de bir türlü cesaret edip konuşamadığım o günü.İkimiz de birbirimizden habersiz.Sen babanla birlikte bir masa da oturup düğüne dalmış.Bense düğünü unutup senin güzel yüzünün seyrine kapılmıştım.Unutmam ne mümkün ki gözlerinde gördüğüm ışığın kalbime yansımaya vesile olan o güzel günü.Sanki davullar bize çalıyordu.Şarkılar bize söyleniyordu.Halay başına geçmişim sırf dikkatini çekmek için.Ki başarmıştım.Karşı masada sana bakıyor, inceden inceye süzüyordum.Beni fark ettiğin an elindeki meyve suyunu boğazından taşıyormuş gibi yutkunuyordun. Biraz kızarmış herhalde utanmıştın.Ters ters bakıyor adeta içinden bir şeyler mırıldanıyordun.Bizim kaderimizdi ya da benim kötü kaderimdi sanki arkadaşımın düğünü.O an İçimde ki duyguyu anlatılmazdı sadece yaşamak lazımdı.Yürek alev almış yanıyor, bedenim tir tir titriyordu.Ve hala da öyle bir alev ki sönmek bilmez.Öyle bir aşk ki çarımğa gerseler, kurşuna dizesler hatta kalbimi söküp elime verseler yine de bitmez. Herkes düğün eğlencesine dalarken sana bakmaya doyamamıştım.Kalbim hızla çarpıyordu ve yerimde duramıyordum.Her an kendimi sana gösterme çabasıdayken yüzündeki kızgın ifade giderek artıyordu.Göz ucuyla süzdüğünü fark etmiyormuşum gibi başını çeviriyor görmezden geliyordun.O gece o masmavi gözlerinin seyriyle düğün son bulmuştu.Ve eve vardığımda seni düşünerek sabahlamıştım.Seni bir daha görememe korkusu sarmıştı yüreğimi.Zaten nerede, nasıl görebilirdim ki? Tanımıyordum bile.Hatta ismini bile bilmiyordum.Seninle tekrar karşılaşmak belki de benim için hiç gerçekleşmeyecek bir umuttan başka bir şey değildi. İnanır mısın sayende arkadaşımın en mutlu gününde ona mutlu mesut ol bile diyememiştım.Mani olan sendin o kadar güzel gözlerin vardı ki adeta mest olmuşum.Düğünü bile unuttuğum.Ve elimde olmadan tutulmuş seni çok sevmişim.

Kendi halinde biriyken sayende çok değişmişim.

Bir tesadüf olmuştu tanışmamız.Öyle bir tesadüf ki biraz komik, biraz da acımasızca.Hala aklımdan silemedim belki de silmek istemedim.Hani evinin kapısına geldiğimde, düğün gününü hatırlamış beni tanımıştım. Hatta seni takip edip buraya kadar geldiğimi düşünmüştün.Bırak peşimi be adam diye haykırıyordun.Başımдан aşağı bir kova suyu dökmüş sırlı sıklam etmiştin.Dur yapma desem de hiç bir açıklamamı kabul etmemiş hatta sinir küpü olmuşum.Kendi kendime soruyordum ya Allah aşkına ben o kadar da sevilmecek biri miydim?

Neler olduğunu anlamamıştım.Şaşkındım!Yoksa yanlış bir adrese mi gelmişim?

Ne yaptım ben size hanımefendi demeye kalmadı.Bir tek kelime dahi söyletmeden azarlamıştın.Evinize musluk tamiri için geldiğimi, patronumun gelmem için bana bu adresi verdiğini anlatamamıştım. Hepsisi bir tesadüf müydü? Mucize miydi? Bilmem ama ben seni bir daha göremem derken aksine karşıma çıkmıştın.

Çok geçmeden o komik an sayesinde tanışmıştık.İçimizdeki sevgiyi herhalde anlamıştık.Ama ne yazık ki kalbimizde büyüttüğümüz masum aşkımızı ikimiz de anlatamıyorduk.Ben her yerde seni düşünürken

senin de beni düşündüğüne.

Ben seni canımdan çok sevdiğime inanırken senin de beni sevdiğinden emindim.Ve işte hayatım boyunca ilk kez o an sevindim.Sanki cennete düşmüştüm de sende oradaki tek hurimdin.

Vakit geçiyordu.Nasıl olduğunu anlamadan ilerlemişti birbirimize karşı sevgimiz.Kim ayırabilirdi ki bizi.Karşıydık bütün engellere.

Ayrılmayı aklımıza bile getirmezken içime büyük bir korku girmişti son günlerde.Sanki ayrılacaktı ellerimiz.

Bir şeyler engel olacak gibiydi bizim büyük aşkımıza.

Ve çok geçmeden korktuğum başıma gelmişti.Ani bir kara vermişti baban.Gidecektiniz başka bir şehre.Vakit kaybetmeden bir şeyler yapmalıydım.İçimde az da olsa bir ümit vardı seni babandan istemesi için ailemi gönderdiğimde.Ama baban vermezmiş seni benim gibi bir tamirci çırağına.Birleşmemiz imkansızlaşmıştı adeta engel olamamıştım gidişine.

Umudum giderek tükeniyordu.O yere göğe sığmayan aşk yerini hasrete bırakmıştı.

Vuslata erecekmiydik sonunda? Ne yapıyordun? Nasıldın? Soruları günden güne beynimi kemiriyordu.Hayaller içinde yaşıyordum artık senden sonra.Senin de beni düşündüğünü ve günden güne kahrolduğundan emindim.Unutmazsın sanmıştım.Bir gün elbet dönersin diye çok beklemiş gecelerce ağlamıştım.Seni bulmaya, seninle bir ömür yuva kurmaya, evimin kadını yapmaya kararlıydım.Çünkü sensiz yapamıyordum, yapamazdım.Çok denemiştım ama olmuyordu işte sensiz.Ben seninle yeniden hayata tutunmuş, seninle var olmuşum adeta.

Çok aradım gittiğiniz şehri.Köy köy, ilçe ilçe taradım.Ve sonunda bulmuştum.Keşke bulmasaydım ve keşke tekrardan görmeseydim o ay yüzünü.Kaybolup gidiyordu tüm hayallerim.Bir kere daha yıkılmıştı umudum.

Bir düğün töreninde beyaz gelinlik içerisinde davul zurna eşliğinde evleniyordun.Beni çoktan unutmuş başka bir aileye gelin gidiyordun.Beni hiç görmemiş tanımamış gibiydin.Beraber el ele dolaştığın, göz göze bakıştığın, canından çok sevdiğin o tamirci çırağı sanki ben değildim.Hiç mi vicdanın yoktu be, beni hiç mi sevmemiştım.Yaşlı gözlerimle oradan ayrıldığımda dünyam durmuştu sanki.Yine de çok seviyordum.Sevgime karşılık acılar versen de.Ben unutamazdım seni biliyordum başka biriyle evlensen de.

Yıllar geçti ve hala an gibi aklımdasın.Kim bilir belki de çok mutlusun şu an.Çocuklarının annesi, eşinin biricik kadınısın.

Beni çoktan unutmuşsundur.Ama gel de bana sor? Seni hiç mi hiç unutmadım ki.Hala deliler gibi aşığım. Ve kalbime kurşun gibi saplanan, yüreğimi hançer yarası gibi yıllardır kanatan bir tek şey oldu sadece bir tek şey.

Aklıma geldikçe gözlerimi yaşartan ve günden güne eriten o bir tek şey.

Ben seninle karşılaştığım ana kader demiştım.Bir düğünde buldum derken başka bir düğünde ne yazık ki sonsuza dek kaybetmişim.